

У нашій газеті для Вас:

- > Повчання святих Отців
- > Уроки церковної православної школи
- > Відповіді на найрізноманітніші питання нашого життя
- > Дитяча сторінка
- > Духовна поезія
- > І багато іншої цікавої та корисної інформації

У ЦЬОМУ НОМЕРІ ЧИТАЙТЕ

ЦПШ: Катехизис. Урок 5. Про Бого- натхненність Біб- лії.....	2
ЦПШ: Цс. мова. Урок 5. Надрядко- ві знаки.....	3
Молитва за ворогів.....	3
“Половинками” не народжують- ся, а стають.....	4
Духовне сирітство або.....	5
Пам'ятай, дити- но!.....	6
Казочка про рос- лин-синоптиків.....	7
Тому що є Бог.....	7
Про наші тіла після воскресіння.....	8
Оголошення.....	8
Посміхніться.....	8

СЛАВА БОГУ, ДОРОГІ В ХРИСТІ БРАТИ ТА СЕСТРИ!

Знаєте, які у рибалок руки? Великі, потужні, шкіра задубіла від нескінченних кілометрів сітей, пропущених через долоні, негнучкі вузлуваті артрозні суглоби — від крижаної, холодної і просто — від води.

Знаєте, який у рибалки характер? Нехитрий труд виконує волю. Очікування рибальського успіху — дає терпіння. Залежність від стихії — смирення.

Знаєте, яка у рибалки віра? Міцна — від сили характеру. Проста — від простого життя. Правильна — від чесної праці.

Звісно, хто, як не ці рибалки, підходили для того, щоб зробити те, що вони були покликані зробити...

Не вистачало цим простим хлопцям тільки чогось такого, без чого їх справа ніяк не могла ні початися, ні бути звершена. Когось.

Не вистачало їм їхнього повного антипода. Маленького, хворого, непоказного тілом, косномовного розумника — непохитного, впевненого, безстрашного ентузіаста із залізною волею. Не вистачало їм вченого і містика, людини непростої долі — учорашнього співучасника вбивства. Не вистачало людини, окриленої внутрішньою свободою, людини, яка подолає межі роду, нації, традиції, людини, переповненої любов'ю — до всіх, людини, що зможе понести святе ім'я Христа — теж усім.

Вони зовсім різні, ці Петро і Павло. Сільський — і міський. Одружений — і аскет. Іудей-традиціоналіст простої, народної віри — і фарисей у дивній суміші з елліністичною культурою... У якомусь сенсі консерватор — і в якомусь сенсі радикал.

Простець-трудяга — і рафінований інтелегент. Це, мабуть, сьогодні — найцікавіше. Петро був людиною неосвіченою, рибалкою, що тут ще сказати. І Павло, «вихований у ніг Гамаліїла» — знаменитого рабина, мудреця, Павло, який вважає себе вправі полемізувати

з афінськими філософами.

Сьогодні б сказали — це два різних світи. Це — несумісне. Це — дві різних віри... Може, сказали б: проста віра — міцна і правильна. А цей — вискокча і, так, гнилий інтелегент... Сказали б і з трибуни, і з амвона, і з екрана телевізора. Сказали б, може,

що інтелегент цей — потенційний зрадник: і згадали б, як він сторожив одяг тих, що вбивали Стефана, і говорили б, що якщо він перекинувся одного разу від Синедріону до християн — так і назад може з легкістю...

Щось подібне про апостола Павла і говорили, говорили

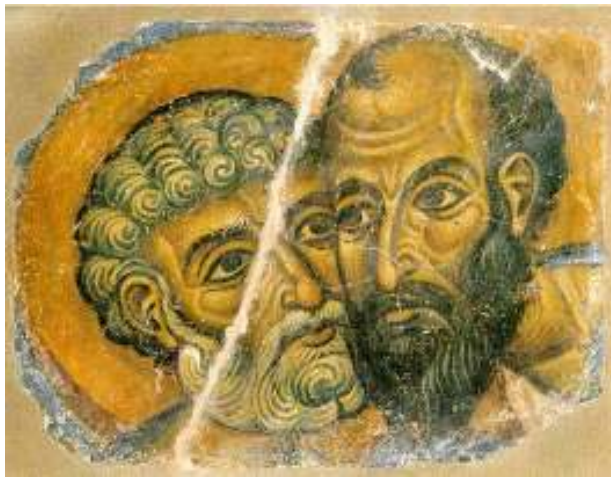
постійно, говорили так, що він був змушений виправдовуватися, перераховуючи опонентам і критикам свої апостольські справи-заслуги.

І сьогодні це можливо. Можна зневажати свого брата за те, що він закінчив ПТУ. Одно можна зневажати й іншого за два університетських дипломи. І тоді це можна було, і зараз - побоюватися й не любити іншого лише за те, що він не такий, як я.

Але цим — пощастило. Вони — такі різні — зішлись в одному. Вони зішлись в Христі, що переміг всю їх різницю, вони дозволили любові в собі подолати самотність, своє егоїстичне «я». Всупереч міріадам людських різноманітностей — вони залишилися разом: і в проповіді, й у смерті, й у Воскресінні. І в церковній пам'яті, яка пам'ятає цих таких двох несхожих апостолів тільки вдвох, не окремо.

Є у Христі величезний, нескінченний ресурс долати відмінності, долати розділення, що віддаляють людей один від одного. Царі і жебраки, багатії й убогі, простаки й інтелегенти, чорні і білі — всі можуть бути єдині, в любові і взаєморозумінні — у Христі. Якщо ставлять, звісно, собі таке завдання. І не заважають Богу це завдання здійснювати.

Священник Димитрій Свердлов

ЦЕРКОВНА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА

Урок 5. Про Богонатхненність Біблії

48. ЩО ПІДТВЕРДЖУЄ ТЕ, ЩО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ Є СЛОВОМ БОЖИМ?

Церква вказує на наступні ознаки того, що вчення Одкровення Божого і Святе Письмо — це істинне слово Боже: висоту цього вчення, що свідчить про те, що воно не могло бути винайдено розумом людським; чистоту цього вчення, що показує, що воно походить від найчистішого розуму Божого; пророцтва; чудеса; могутній вплив цього вчення на серця людські, властивий тільки Божій силі.

49. ЩО ТАКЕ ПРОРОЦТВА?

Пророцтва — ознака справжнього Одкровення Божого. Це можна пояснити наступним прикладом.

Пророк Ісаїя передбачив народження Христа Спасителя від Діви, чого людський розум не міг навіть помислити, і через кілька сотень років після цього Господь наш Ісус Христос народився від Пресвятої Діви Марії. Це пророцтво було словом Бога всевідаючого, а виконання пророцтва — справою Бога всемогутнього. Тому євангеліст Матфей, оповідаючи про народження Христа, наводить пророцтво Ісаїї: "А все оце сталося, щоб збулося сказане Господом через пророка, який говорить: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл, що значить: з нами Бог" (Мф. 1: 22-23).

50. ЩО ТАКЕ ЧУДЕСА?

Чудеса — діла, які не можуть бути зроблені за допомогою людських знань або здібностей, але тільки всемогутньою силою Божою. Наприклад, воскресіння померлого.

Чудеса є ознакою справжнього слова Божого. Хто творить справжні чудеса, той діє силою Божою, отже, він угодний Богу і причетний Святому Духу. Така людина говорить тільки істину. І тому, коли вона говорить іменем Божим, через нього говорить слово Боже. Сам Господь Ісус Христос творив чудеса, які були свідченням Його Божественного посланництва: "Діла, які Отець дав мені звершити, самі діла ці, Мною творені, свідчать про Мене, що Отець Мене послав" (Ін. 5 :36).

51. ЯКИЙ ВПЛИВ ХРИСТІАНСЬКОГО ВЧЕННЯ?

Могутню дію християнського вчення можна бачити на прикладі дванадцяти апостолів, обраних з людей бідних, невчених, невисокого суспільного становища, проте цим вченням вони перемогли і підкорили Христу сильних, мудрих, багатих, царів і царства.

Запитання до заняття:

1. ЩО ПІДТВЕРДЖУЄ ТЕ, ЩО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ — ЦЕ СЛОВО БОЖЕ?

2. ЩО ТАКЕ ПРОРОЦТВА?

3. ЩО ТАКЕ ЧУДЕСА?

4. ЯКИЙ ВПЛИВ ХРИСТІАНСЬКОГО ВЧЕННЯ?

Урок 5. НАДРЯДКОВІ ЗНАКИ

У церковнослов'янських текстах зустрічаються найрізноманітніші надрядкові знаки, найчастіше використовуються наступні:

- наголос;
- придихання;
- титло.

НАГОЛОС буває трьох видів:

гострий (**´**), чи "**оксія**", ставиться над наголошеною голосною на початку й усередині слова.

тяжкий (**`**), чи "**варія**", ставиться над наголошеною голосною в кінці слова. Проте, якщо за таким словом слідує односкладне слово: **ми**, **ти**, **ли**, **ко** чи інше, то наголос ставиться гострий, а наступне слово наголосу не має, наприклад: **рече же, вси ко**.

покриваючий (**˘**), чи "**камора**", ставиться замість оксії чи варії для розрізнення форм однини від форм множини: **всѣ** [всѣ] (всѣ), **всѣ** [всѣ] (всѣ).

ПРИДИХАННЯ бувають такими:

тонке (**ˊ**), чи "**звѣтельце**", ставиться над голосною буквою напочатку слова та над словами из однієї голосної. Наприклад: **ѡнѣ**, **ѣ**. Коли слово починається з наголошеної голосної, звѣтельце вживається разом із оксією. Такий надрядковий знак називається "**ісо**". Наприклад: **ѣсо**, **ѣзѣ**. Звѣтельце з варією називається "**апостроф**". Ставиться над словами з однієї голосної які є займенниками: **ѣ** (його), **ѣ** (їх). Апостроф вживається також для розрізнення однини від множини та родового відмінка від знахідного.

густе (**ˋ**), практично не вживається, інколи ставиться над іжицею, коли з неї розпочинається слово.

ТИТЛО: Деякі слова в церковнослов'янській мові навмисно скорочуються або пишуться з пропуском букв.

"ПОЛОВИНКАМИ" НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ, А СТАЮТЬ

8 липня — день пам'яті святих благовірних князів Петра та Февронії, які стали прикладом ідеальної християнської сім'ї, половинками одного цілого. Саме за це вони удостоєні церковного шанування, саме тому їх життя ось уже більше восьми віків служить прикладом належного ставлення подружжя до церковному шлюбу та один до одного. З нагоди цього свята, пропонуємо подумати над питанням: "Чи справді у кожного з нас в цьому світі тільки одна половинка, яку ми повинні знайти?"

Я думаю, що «єдина половинка» — красивий міф. Цей міф був описаний у Платона в «Бенкеті», коли кілька людей говорять про любов, і один зі співрозмовників розповідає легенду про андрогінів: колись люди складалися з двох начал — чоловічого і жіночого, а потім Бог їх роз'єднав, і тепер ці «половинки» шукають одна одну.

Але це лише легенда. Думати про те, що є на світі всього одна людина, яка призначена тільки для тебе, це неправильно. Адже на світі дуже багато людей. Так би майже ніхто не знайшов свою 1/2.

Такий погляд дуже ризикований ще і тому, що, якщо людина буде так думати, то при першій же невдачі в сумісному житті вона може вирішити, що «помилочка вийшла» — «половинка не моя», і треба продовжувати шукати і шукати.

Мені здається, що «шлюби укладаються на небесах» в тому сенсі, що людина, яка розуміє, що її життя — в руках Божих, розуміє і те, що шлюб для неї не випадковість. Тобто, якщо люди, підійшовши до цього серйозно, створили сім'ю, то це означає, що Господь з'єднав їх. Але це зовсім не означає, що такий шлюб обов'язково повинен стати щасливим без наших зусиль.

Бувають, напевно, такі ситуації, коли дві людини, зустрівшись, дійсно відчувають, що вони один для одного створені, що вони доповнюють один одного, що вони удвох є одним цілим, і чим далі вони живуть, тим більше це відчуття зростає і зміцнюється. Але я думаю, що таке буває дуже рідко. Частіше буває по-іншому. Частіше буває, що, коли люди зустрічаються, вони наділяють один одного певними якостями, які бажають бачити у своєму потенційному супутнику життя. І він їм уявляється тією самою половинкою.

Адже що таке половинка, якщо розібратися? Моя душа жадає зустрічі з людиною, наділеною якимись певними якостями, тому що або мені їх не вистачає, або я в них маю потребу — наприклад, в ласці, турботі, ніжності, відданості, увазі, розумінні, — і, зустрівшись з людиною, я, не знаючи її, звичайно, сподіваюся в ній бачити ці якості і думаю, що це і є моя половинка. Потім з'ясовується, що все зовсім по-іншому, і тих якостей, які я чекав, якраз і немає. Зате виявилися ті, які я найменше хотів би бачити. Значить це не моя половинка, «помилочка вийшла»?

Насправді, в слові «половинка» є сенс, але інший. Люди, що люблять один одного, не спочатку є «половинками», а стають ними в процесі життя. Тому що любов насправді - це не тільки почуття, переживання якісь, а велика робота стосовно один одного. Мова не про те, що десь є одна-єдина половинка, яку я знайду і тоді буду щасливий, а всі інші варіанти не будуть для мене щастям, а все навпаки: в принципі будь-яка людина може стати моєю половинкою, і все залежить від того, які зусилля я докладу для плетання любові. Дуже важливо, коли шлюб відбувся, щоб я для себе твердо вирішив, що, як би не склалися наші подальші відносини, але мені саме з цією людиною належить пройти все життя і не тільки це життя, але за цю людину мені відповідати і у вічності, перед Богом, Який мене з нею звів.

Мені свого часу сподобався момент в одному з романів Солжениціна. Там з контексту ясно, що чоловік героїні абсолютно їй не гідний, і ось вона дуже гірко переживає через їх конфлікт, але їй у голову ніколи не приходило пошкодувати про те, що вона вийшла заміж за цю людину. Тому що вона була віруючою і знала, що все, що відбулося, тільки так і могло бути.

Треба не шкодувати про те, що сталося так, а не інакше. І на тому, що є, будувати своє життя.

Я зустрічав чимало сімей, де спочатку була палка, прекрасна романтична любов, а потім все валилося. Спочатку їм всі заздрили — як вони дивляться в очі один одному, як вони розмовляють, а потім, через рік, через два, вони розлучалися. І було видно, що їх відносини перетворилися на пекло. У той же час я зустрічав чимало сімей, де, навпаки, не було особливих почуттів, просто час прийшов, жінка немолода вже, зустріла врешті-решт чоловіка — все зрозуміло, не хочеться бути одній, хочеться сім'ю, дітей — це нормально — поступово у них склалася прекрасна сім'я. Любов прийшла вже в процесі їх життя, хоча теж бувало не все гладко. І таких ситуацій скільки завгодно.

Ми говоримо, що сім'я — це мала церква... А що, якщо порівняти її з великою Церквою? Ось дивлюся я на нашу та інші парафії, на тих людей, які складають церковну громаду — це, дійсно, сім'я. Церква — це велика сім'я. І я спостерігаю, що Господь збирає в общину людей, абсолютно різних і, здавалося б, не відповідних один одному ні за якими показниками — ні за освітою, ні за характером, ні за сферами роботи. Тут професор, тут же і продавщиця, і тут же і вчитель, і водій, і т.д. — Люди з різним способом мислення і колом спілкування, але вони живуть єдиним життям, ми збираємося після служби на трапезу, кудись їдемо всі разом і т.д. І думаєш, як цікаво Господь влаштував, адже ці люди, не будь вони в Церкві, вони ніколи б не перетнулися, кожен був би в своєму світі. Але коли вони прийшли до Христа, в Церкву, то Дух Святий направив їх таким чином, що їм не нудно один з одним, вони один одного доповнюють, збагачують, і думаєш, що Господь в Церкві збирає людей, які ніколи б не зустрілися. Так само відбувається і в сім'ї: якщо Господь єднає людей, то це з'єднання може бути всупереч уявленням цих людей про те, яким би їм хотілося бачити свого супутника життя, але при цьому обидва на своїх місцях.

Тому, хто тобі дістався, з тим і живи, того і люби і намагайся зробити так, щоб ця людина стала твоєю половинкою, прагни знайти в ній якусь глибину, яка збудить в тобі любов до неї. Звичайно, це дуже важко зробити. Тому не треба поспішати вступати в шлюб і, познайомившись з людиною, потрібно трохи краще її пізнати. Однак, коли шлюб вже укладено, потрібно для себе вирішити: це моя половинка, вона повинна нею стати. Я бачив дуже багато людей, які були нещасливі в шлюбі, хоча шлюб починався з дуже палкої і яскравої романтичної любові. З іншого боку, мені за службовим обов'язком доводиться спілкуватися з людьми, між якими були і кризи, і хотіли розлучитися. Тобто, спочатку все було зовсім не так, як повинно б по наших мірках бути в ідеальній сім'ї, але врешті-решт, вони зрослися. Ось в цьому сенсі можна говорити про половинки.

Прот. Ігор Гагарін

Духовне сирітство або про те, як можна бути лише “підставкою” під час Хрещення

До священика підійшли батьки, щоб домовитися про урочисту подію для їхньої дитини: День Хрещення. Священик відразу зауважив, що ця подія важлива для цілої церковної громади: “Адже будемо мати нового християнина, нового члена Божого народу!”

Як знаємо, що в часі Хрещення Церква крім благословіння і духовного освячення уділяє ще й підтримку для нового християнина – хресних батьків. Хресні батьки беруть на себе добровільний обов'язок опікуватися дитиною і вести її духовним провідництвом до пізнання Христової Благості.

Кандидати на роль хресних прийшли разом із батьками, щоб зустрітися із священиком і отримати дозвіл на хресне батьківство. Це були досить освічені люди. Знали багато молитов і вже не раз стали хресними батьками. Їхня симпатія до дитини була настільки відчутною, що здавалась це була їхня дитина.

Поступово розмова доходила до завершення, але тут випадково в розмові з хресною мамою виявилось, що вона після свого розлучення із першим чоловіком, віднайшла щастя з іншим, із яким, звісно, живе, і саме він буде фотографувати на Хрестинах. Священик, попросивши вибачення, запитав: чи дійсно жінка живе без благословіння подружнім життям? Жінка, усміхнувшись, сказала, що так. Тоді священик відверто сказав, що людина, яка живе в публічному грісі не може бути духовним наставником.

Чи може той, хто не слухає Бога, взяти на себе обов'язок служити Богові через духовне виховання? Чи можна проповідувати добро, якщо своїм способом життям проповідується гріх?

Жінка обурилась і сказала, що священик має застарілі погляди і найгірше, що він знищує її мрію. Вона вже давно пообіцяла батькам, що буде “хресною”. Батьки підтвердили, що батьюшка таким чином творить незручності, бо часу залишилось мало, і вже немає коли шукати когось на заміну.

Молодий священик був дещо розгублений, бо стояв посередині: між батьками, що хотіли будь-якою ціною досягти задуманого і церковними законами, що мали в собі логічне пояснення. У цьому напруженні він запитав у тої, що хотіла бути хресною: “Ви дійсно хочете бути духовною наставницею для цієї дитини? Ви дійсно хочете опікуватися нею духовно і показати дорогу до Бога? Ви дійсно хочете зробити все задля спасіння, небесного і земного щастя для цього немовляти?”

Та гордо відповідала на всі запитання “Так”.

“Тоді почніть із навернення і покаяння! Залиште гріх заради цієї дитини, почніть жити по-Божому!” — спокійно відповів священик і далі продовжив: “Бо в іншому випадку на самому Хрещенні Ви будете лише “підставкою для дитини”. А найгірше те, що дитина з першої хвилини не буде духовно захищена, бо буде духовною сиротою. Вибір тепер за Вами”.

Деколи ми забуваємося, що коли робимо якийсь вибір в житті, то одне приймаємо, а від іншого маємо відмовитися.

А ще: перед тим, як допомагати Богу, спочатку допоможи самому собі!

Для наших дітей

Пам'ятай, дитино!

Важко доводилося жити малому Івасеві. Весь час тинявся під чужими плотами, й нізвідки допомоги йому було. Ні батька, ні мами, ні хатини, ні родини, нікогисінького не мав. Ходив між чужими та гірко бідував. Інші діти хлібця не похочували, булку маслом смарували, а він, було, цілий день, а то й два голодував. Іншим дітям родичі справляли вбраннячка гарненькі, і книжечки, і зшитки, і олівці купували, а вони у школі тільки пустували. А Івась так добре був би вивчився, та де йому було до школи.

Як служив у якогось господаря за пастуха, то той хвилиночки побавитись не дав. Ранесенько його будив і виганяв пасти худобу. А там люта господиня в кухні тримала до послуги, і кластися спати міг щойно по всіх. Пас, працював, мучився, бідував, а на зиму все одно проганяли його з хати, щоб не годувати даром. Та й волочився між чужими людьми, обдертий і голодний.

Одного дня зморений голодом не міг уже й ходити. Присів на камінчику край дороги та витягнув руку. Там багато проходило людей, та ніхто не спішився допомогти бідоласі. Так він просидів цілий день. Аж над'їхав якийсь добродій. Він казав візникові стримати коней і кинув Івасеві кілька сотиків у руку. При тім став розпитувати Івася, хто він, звідки та чому такий нещасний. Не довго розповідав Івась про свою долю. Добродій відразу розжалобився над ним і каже: "А не схотів би ти бути в мене за сина? Тобі було б добре!".

Почувши це, Івась аж розплакався з радості й каже: "Пане! Я не сином, але слугою вам буду! Я буду вас слухати та працювати, що тільки накажете! Лишень візьміть мене до себе! Не дайте мені загинути в болоті!" – і став добродій цілувати в руки.

Чоловік подав йому руку та посадив на віз коло себе. Привіз додому, нагодував, зодягнув у новеньку одягну та й каже: "Живи у мене, будь мені рідною дитиною! Я тобі все віддам!" Я тебе буду годувати, зодягати, посилати до школи, а колись і увесь маєток тобі залишу, тільки люби мене та слухай!

Ох, пане мій! – вигукнув Івась. – Та ж Ви - мій добродій! Та ж Ви мені – як батько. Я Вас буду любити, я буду послухний! Та ж Ви мене з пороку підняли! Ви мені стільки добра зробили та скільки ще обіцяєте! Я ніколи цього не забуду! Робіть зі мною, що хочете!

- Добре! – каже добродій. – Я дуже радію з того! Будеш моїм рідним сином! А тепер підеш зі мною, я покажу тобі місце, де ти забавлятимешся!

Сказавши це, він узяв Івася за руку та завів на великий сад. Тут росли високі груші, розлогі яблуні, черешні, морелі й виноград. Сад – як гай! Та ще більше тут було квітників із різнобарвними квітами. Тут росли зелені лаври, мірти, квітли високі мальви, півонії, левконії, іриси, тюльпани, гвоздики, айстри та безліч інших запашних квітів. Між ними крутилися рівненькі стежечки, висипані гладенько біленьким пісочком. Бриніли бджілки, співали пташки. Весело! Як у раю!

Добродій обводив Івася навкруги та й каже: "Сину! Маєш тут гарненьке місце на науку й забаву! Куди хоч, проходжуйся, тільки вважай, щоб ти ходив завжди стежечками й не толочив квітів. Я особливо милуюся цими запашними квітками, і мені було би шкода, коли б хто знищив мені хоч одну квітку.

- Ай, пане! Добродію мій! – знову залебедив Івась. - Та ж цими стежечками так мило пройтися! Чому ж я мав би толочити ці чудові квітники? Моя нога ніколи на них не ступить!

І втішився добродій, горів щастям Івась. Від цього дня ріс у добрі й достатку, весело й безжурно. Ходив до школи та вчився гідного життя. Чого тільки душа забажала, всього мав досить. У вільні хвилини забавлявся на стежечках у саду, насолоджуючись милим запахом свіжих квіток.

Та одного дня прийшли до нього товариші та й кажуть: "А чому ти, Івасю, не рвеш цих квіток? Чи не знудиться тобі все ходити стежечками й стежечками? Ходімо між квітки побавимось! Якщо ти – син цього добродія, то маєш право!"

І в цю хвилину забув Івась про свою обітницю. Хлопці пішли вперед, а він – за ними. Вони разом толочили квіти. Ховалися між квітками, зривали пуп'янки, бавилися пелюстками. Одне слово багато нашкодили. На стежечки понакидали корінці, землю. Аж сад посумнів.

Коли ввійшов добродій і глянув на цю руїну, то аж заломив руками. "Іди геть від мене, негідна дитино!" – крикнув він до Івася та відвернувся від нього...

Дороженькі діточки! Таким садом із квітками є увесь світ. Добродій – це Господь, Івась – це людина, а сте-

жечки – це Божі заповіді. І нас визволив Господь з неволі гріха, прийняв за своїх синів, дав Свої заповіді, кажучи: "Ходіть, діточки, цими стежечками Моїх заповідей і не толочіть квіток, Моїх дарів! Любіть і слухайте Мене, а я колись віддам вам Своє царство".

Та є багато таких дітей, подібних до Івася, що слухають злих товаришів, і не хочуть ходити стежечками Божих заповідей. Нерозумно толочать вони квітки Божої ласки та добродійства. Стежечки Божих заповідей закидають корінцями зла та забруднюють болотом гріха. Яку прикрість вони завдають своєму Господу й найбільшому Добродієві! Забувають, що без Нього згинули б прошаками в поросі на дорозі. А Господь нас із пороку підняв, прийняв за своїх синів, і все, що маємо, - від Нього.

Тому любіть і слухайте Господа Бога! Не дайтеся, діточки, намовити злим товаришам, ходіть завжди стежечками Божих заповідей, то знайдете ними до саду вічного щастя в небі.

Омелян Квіт

Казочка про рослин-синоптиків

Почалося довгоочікуване літо. Багато діточок поїхали на відпочинок у табори, а кому пощастило — переїхали на дачу або до бабусі в село. В останнє, перед канікулами, зібралися учні Лісової школи. Вчителька Сова вирішила передати своїм учням корисну інформацію про рослин-синоптиків.

Так, це унікальне явище дійсно існує у природі.

Для цього Сова підготувала невеличкі щоденники, у які її учні повинні записувати все цікаве, що трапиться навколо них протягом літа. А щоб діти були уважнішими, вона дала кілька порад.

Ось про що дізналися учні Лісової школи.

Якщо ви будете знаходитися біля озера чи ставка, чи річки, то побачите на воді білосніжні квіти — то лілії. Вони найперші показники зміни погоди. Як тільки лілії відчують, що гроза наближається, їхні розкішні квітки закриваються, зелені трилисники їх накривають, а стебло втягнеться у воду.

Мабуть, багато з вас бачили в'юнки. Ці простенькі квіточки люблять причепитися до високих гілок або парканів і тягнуться у висоту, даруючи нам красу своїх блакитних, темно-синіх або бузкового кольору квітів. Але якщо квітка в'юнка не розкрилася між 7-ю і 8-ю годинами ранку, чекайте дощик.

Всі бачили кульбабки. Квіти розцвітають, наповнюються медовим ароматом і мають яскравий жовтий колір. Але через деякий час їхнє суцвіття перетворюється у легесенькі білосніжні парасольки. Перед дощем вони стають колючими і не летять, а навпаки, міцно тримаються на стеблині.

А ви знаєте, що існує понад 400 рослин, які чуйні до перемін погоди. Їх сміло можна назвати барометрами. А ви знаєте, що деякі рослини плачуть перед дощем. Це їм потрібно звільнитися від зайвої вологи. Наприклад, на листах верби з'являються краплини, в народі кажуть «верба плаче». Вміє сплакнути й клен, кінський каштан, тополя чорна. Листя верби стають темними, мов їх покрили лаком. То дерево відчуває наближення дощу і виділяє густий сік.

Існує ціла наука, яка займається вивченням сезонного розвитку рослин, вона має назву фенологія. Ця наука особливо важлива для працівників сільського господарства.

А ви знаєте, що багато письменників любили спостерігати за природними явищами і все цікаве розміщували у своїх літературних творах.

Навчіться й ви, дітки, стежити за квітками. Свої відкриття запишіть у щоденник. Розкажіть друзям, як ви навчилися розуміти рослинні поради...

Валентина Роменська

Тому що є Бог

Коли ти дивишся на себе в дзеркало і бачиш свої очка, носик, уста, - ти думаєш: чому я саме такий? Тому що є Бог, Який створив тебе на свій образ і подобу.

Коли вранці прокидаєшся, а ввечері знову лягаєш спати, ти запитуєш себе: як сонце знає, коли йому сходити? Чому є день і є ніч? Тому що є Бог, Який усьому призначив свій час.

Коли ти розглядаєш букет квітів, то дивиєшся: звідки у природи стільки барв і відтінків? Тому що є Бог – найбільший Художник.

Коли тебе обіймає тато і ніжно гладить по голівці мама, ти запитуєш себе: чому вони так сильно люблять мене? Тому що є Бог – найбільша Любов.

Коли ти дивишся, як люди допомагають одне одному, ти запитуєш себе: чому вони це роблять? Тому що є Бог, Який кожного з нас покликав творити добро.

Коли ти дивишся, як малює художник, то дивиєшся: як це у нього виходить? Тому що є Бог, Який кожному з нас дав особливий талант.

Мар'яна Фляк

ПРО НАШІ ТІЛА ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ

Хочу розповісти вам про одного англієця... Не знаю, чи цікавляться сучасні англієці подібними питаннями... Так от, одного разу сидів цей англієць і пильно дивився у вікно. Раптом він каже:

- Тепер мені це зрозуміло...
- Що тобі зрозуміло? - запитала його дружина.
- Тепер мені зрозуміло, - сказав він, - як наші тіла після загального воскресіння мертвих будуть прозорі.
- Чому ж це тобі стало зрозуміло? - запитала його дружина.
- Ось, - відповідав він, - я дивлюся на скло і думаю: адже скло прозоре, тоді як його складові частини: земля, вугілля та інші - зовсім не мають цієї прозорості. Тому і тіло людини, що перетворилось після смерті на порох і землю, може за Божим велінням, повстати в іншому, нетлінному, світлому вигляді.

Преподобний Нікон Оптинський

ОГОЛОШЕННЯ

Нагадуємо, що з нагоди святкування 1025-ої річниці Хрещення Київської Русі та 1020-річчя заснування православної єпархії на Волині, по благословінню Високопреосвященнішого Ніфонта, митрополита Волинського і Луцького, з 27 по 29 липня цього року в Маневицькому благочинні перебуватиме ікона Божої Матері "Почайівська"

Графік перебування ікони:

27 липня (субота)

15:30 — с. Черськ;
17:00 — с. Троянівка;
18:30 — с. Череваха;
19:00 — с. Оконськ;
21:30 — с. Кукли;
23:00 — смт. Маневичі,
24:00 — нічна Літургія в Маневичах

28 липня (неділя)

8:00 — Літургія в Маневичах;
12:00 — с. Цміни;
13:30 — с. Велика Ведмежка;
15:30 — с. Костюхнівка;
16:30 — с. Лісово;
18:30 — с. Городок;

29 липня (понеділок)

8:00 — с. Прилісне (Літургія);
11:30 — с. Галузія;
13:30 — с. Карасин;
15:00 — с. Лишнівка;
17:00 — від'їзд до Любешівського благочиння.

ПОСМІХНІТЬСЯ

Йде лісом дракон. Велиииникий і страшнииий. На зустріч ведмідь. Дракон:

— Отже так, ведмідь! Ти у мене завтра на сніданок! Записуємо (дістає записника): Ведмідь — на сніданок. Питання є?

Ведмідь (злякано):

— Ніііі...

Далі йде дракон. На зустріч вовк.

Дракон:

— Вовк! Ти в мене завтра на обід. Записуємо (дістає записника): Вовк — на обід. Питання є?

Вовк (злякано):

— Нееема питань...

Далі йде... На зустріч заєць.

Дракон:

— Так! Заєць! Ти у мене завтра на вечерю! Записуємо (дістає записника): Заєць — на вечерю! Питання є?

Заєць:

— Є... можна не приходити?

Дракон:

— Можна... викреслюємо!

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОГО БЛАГОЧИННЯ: mblag.at.ua

Уклінно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення. Якщо вона Вам уже не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!